

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 229/2021-10

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a zo sudcov Ladislava Duditša a Miroslava Duriša (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátskou kanceláriou AK H. P., spol. s r. o., Radvanská 1, Bratislava, IČO 50 085 573, v mene ktorej koná advokát a konateľ Mgr. Rastislav Palovič, proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave č. k. 5 Tpo 7/2021 z 11. marca 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 8. apríla 2021 domáha vyslovenia porušenia čl. 1 ods. 1 a svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 5 ods. 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej aj „krajský súd“) č. k. 5 Tpo 7/2021 z 11. marca 2021 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“). Sťažovateľ zároveň navrhuje, aby ústavný súd zrušil napadnuté uznesenie krajského súdu a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva nasledujúci stav veci:

Sťažovateľ svojou žiadosťou zo 16. decembra 2020 adresovanou Úradu špeciálnej prokuratúry žiadal o prepustenie z väzby, do ktorej bol vzatý uznesením Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) č. k. 1 Tp 85/2020 z 11. septembra 2020 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 5 Tpo 301/2020 z 24. septembra 2020. Sťažovateľova žiadosť bola 21. decembra 2020 postúpená okresnému súdu, pretože prokurátor jej nevyhoviel. Následne 30. decembra 2020 oznámila sudkyňa pre prípravné konanie okresného súdu svoju zaujatosť a zároveň podala podnet na odňatie a prikázanie veci podľa § 23 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z.

Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“). Zároveň vydala pokyn, aby bola jej námietka zaujatosti predložená ostatným sudcom na vyjadrenie. Dňa 8. januára 2021 bola námietka zaujatosti predložená Krajskému súdu v Trenčíne. Dňa 12. januára 2021 predložil Krajský súd v Trenčíne návrh na odňatie a prikázanie veci Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“). Najvyšší súd uznesením č. k. 4 Ndt 1/2021 z 20. januára 2021 odňal trestnú vec sťažovateľa Krajskému súdu v Trenčíne a prikázal ju na rozhodnutie Krajskému súdu v Trnave. Dňa 28. januára 2021 bol predmetný trestný spis doručený príslušnému krajskému súdu, ktorý následne uznesením č. k. 6 Nto 1/2021 z 2. februára 2021 rozhodol o námietke zaujatosti sudkyne pre prípravné konanie okresného súdu tak, že túto nevyhlásil z vykonávania úkonov trestného konania. Vo vzťahu k rozhodnutiu o návrhu na odňatie a prikázanie veci inému súdu bolo potrebné najprv výzvou tunajšieho súdu z 2. februára 2021 zistiť, ktorému súdu navrhuje okresný súd prikázať trestnú vec, pretože jeho návrh túto skutočnosť neobsahoval. Okresný súd 3. februára 2021 oznámil, že žiada, aby vec bola pridelená inému súdu mimo obvodu Krajského súdu v Trenčíne. Dňa 4. februára 2021 predložil krajský súd vec na rozhodnutie podľa § 23 ods. 1 Trestného poriadku najvyššiemu súdu, ktorý uznesením č. k. 4 Ndt 4/2021 z 9. februára 2021 rozhodol, že trestnú vec okresnému súdu neodníma. Následne okresný súd 2. marca 2021 rozhodol o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby tak, že ju zamietol, zároveň nenahradil väzbu sťažovateľa dohľadom probačného a mediačného úradníka a tiež zamietol žiadosť sťažovateľa o nahradenie jeho väzby písomným sľubom. Proti predmetnému rozhodnutiu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť bezprostredne po jeho vyhlásení. Túto sťažnosť krajský súd podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol napadnutým uznesením.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ v prvom rade poukazuje, že konanie o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na okresnom súde nespĺňalo požiadavku urýchlenosti konania. Od podania jeho žiadosti o prepustenie z väzby do rozhodnutia okresného súdu prešlo 72 dní a do právoplatného rozhodnutia krajského súdu prešlo 81 dní, čo je v zjavnom rozpore s dĺžkou konania o väzbe podľa ustálenej judikatúry. Čo sa týka zdĺhavého rozhodovania okresného súdu týkajúceho sa zaujatosti konajúcej sudkyne, sťažovateľ poukázal na skoršie rozhodnutie najvyššieho súdu č. k. 1 Ndt 14/2020 zo 16. septembra 2020, ktorým bolo rozhodnuté, že predmetná trestná vec sa odníma Krajskému súdu v Trenčíne a prikazuje sa Krajskému súdu v Trnave. Sťažovateľ sa preto domnieva, že konajúca sudkyňa mala po vyslovení svojej zaujatosti predložiť vec priamo Krajskému súdu v Trnave.

4. Sťažovateľ ďalej uvádza, že aj krajský súd v napadnutom uznesení síce konštatoval prietáhy na strane okresného súdu, no vytýka mu, že nevyhovel jeho návrhu a neprepustil ho tzv. kontumačne z väzby na slobodu. Sťažovateľ sa preto domnieva, že bolo porušené jeho základné právo na osobnú slobodu.

5. Sťažovateľ zároveň považoval rozhodnutie okresného súdu za arbitrárne v časti, v ktorej nevyhovel jeho návrhu na nahradenie väzby. Znova poukázal na skutočnosť, že nedostatok odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu v tejto časti potvrdil aj krajský súd, ktorý ale napriek

tomu považoval rozhodnutie okresného súdu za vecne správne, a preto iba doplnil jeho odôvodnenie. Týmto mal krajský súd porušiť jeho právo na spravodlivý proces, keďže nezachoval dvojinstančnosť konania. Sťažovateľ ďalej uvádza, že arbitrárnosť rozhodnutia predstavuje jeho nezákonnosť, a preto túto vadu nemohol krajský súd konvalidovať doplnením odôvodnenia v časti nevyhovenia návrhu sťažovateľa na nahradenie väzby. Sťažovateľ pritom poukázal na to, že na zrušenie a vrátenie veci prvostupňovému súdu na opätovné konanie pri rozhodovaní o žiadosti o prepustenie z väzby sa nevzťahuje výnimka rozhodovania o sťažnosti uvedená v § 194 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, pretože nejde o rozhodovanie o väzbe podľa § 72 ods. 1 písm. a), d) alebo f) Trestného poriadku, ale o rozhodovanie o väzbe podľa § 72 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva sťažovateľa na osobnú slobodu (čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru), práva na spravodlivý proces (čl. 6 ods. 1 dohovoru) a všeobecného ústavného princípu o zvrchovanom, demokratickom a právnom štáte (čl. 1 ods. 1 ústavy) napadnutým uznesením krajského súdu.

7. Podľa § 45 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd je viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 neustanovuje inak. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľ domáha. Ústavný súd teda môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej ústavnej sťažnosti, preto v danej veci ústavný súd rozhodoval o porušení tých základných práv a iba v súvislosti s tými postupmi a rozhodnutiami orgánov verejnej moci, ktorých vyslovenia porušenia sa sťažovateľ domáha v návrhu na rozhodnutie, t. j. v petite ústavnej sťažnosti. Tvrdenia o porušení označených práv v súvislosti s inými rozhodnutiami alebo postupmi, ktoré sťažovateľ uvádza v texte ústavnej sťažnosti mimo petitu, je podľa názoru ústavného súdu potrebné považovať iba za súčasť jeho argumentácie (napr. III. ÚS 149/04, III. ÚS 235/05, II. ÚS 65/07).

8. Vzhľadom na uvedené v spojení s formuláciou petitu ústavnej sťažnosti sťažovateľa ústavný súd za predmet tejto ústavnej sťažnosti mohol považovať iba namietané porušenie označených práv napadnutým uznesením krajského súdu.

K rýchlosti rozhodovania o väzbe

9. Tým, že sťažovateľ obmedzil namietané porušenie urýchlenosti rozhodovania o väzbe len vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu, ústavný súd nemohol posudzovať porušenie tohto aspektu základného práva na osobnú slobodu aj vo vzťahu k rozhodovaniu okresného súdu. Jeho výhradou k napadnutému uzneseniu krajského súdu bolo, že aj napriek konštatovaniu priesťahov neprepustil sťažovateľa „kontumačne“ na slobodu.

10. Krajský súd v napadnutom uznesení konštatoval, že k vzniku priesťahov pri rozhodovaní okresného súdu došlo v súvislosti so snahou konajúcej sudkyne pre prípravné konanie vylúčiť sa z rozhodovania o väzbe, resp. snahou preniesť toto rozhodovanie na iný súd. Krajský súd ďalej

uviedol: „*Toto porušenie povinnosti zo strany súdu, však nemohol sťažnostný súd napraviť postupom, ktorého sa domáha vo svojej sťažnosti obvinený, teda jeho prepustením na slobodu, tzv. kontumačným prepustením (odsek 4.5). Žiadna zákonná norma, ani ustálená judikatúra nespája prietahy v konaní o väzbe s automatickým prepustením obvineného na slobodu. Výnimkou sú prípady, keď priamo zo zákona vyplýva lehota, v ktorej má byť o väzbe rozhodnuté (viď rozhodnutia Ústavného súdu SR, sp. zn. II. ÚS 80/2015, I. ÚS 288/2017, II. ÚS 86/2019). Preto nemožno vyhovieť tejto sťažnostnej námietke tak, že by súd obvineného prepustil z väzby na slobodu.*“ (bod 16 odôvodnenia napadnutého uznesenia, pozn.).

11. Ústavný súd súhlasí s hodnotením krajského súdu, že tzv. kontumačné prepustenie v tomto prípade neprichádzalo do úvahy. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti nepredložil žiadne argumenty, ktoré by spochybňovali jeho väzbu ako takú, jediným aspektom, na ktorom založil tvrdenie o porušení svojho práva na osobnú slobodu v tomto kontexte, bol časovo neadekvátny postup okresného súdu pri posudzovaní jeho žiadosti o prepustenie z väzby a následná skutočnosť, že krajský súd ho napadnutým uznesením neprepustil kontumačne z väzby. Dĺžku konania je však potrebné skúmať z pohľadu oboch jeho fáz (teda konania súdu prvého stupňa aj konania o sťažnosti) a zohľadniť aj nevyhnutnosť konajúcich súdov prednostne vyriešiť otázku vylúčenia sudkyne pre prípravné konanie a otázku delegácie vo vzťahu k obom stupňom konania (bod 2 tohto odôvodnenia). V konečnom dôsledku dĺžka konania pri rozhodovaní o väzbe automaticky neznamená prietahy v konaní vo veci samej, ktoré sú z hľadiska podmienok trvania väzby určujúce.

12. Ústavný súd v tomto prípade konštatuje, že následný postup krajského súdu, ktorý vyústil do vydania napadnutého rozhodnutia, bol ústavne konformný aj poukazom na samotnú rýchlosť rozhodovania o sťažnosti sťažovateľa. Krajský súd rozhodol o tejto sťažnosti v rámci deviatich dní, pričom správne poukázal na splnenie a existenciu materiálnej podmienky aj formálnych dôvodov väzby sťažovateľa (body 12 a 13 odôvodnenia napadnutého uznesenia).

K nahradeniu väzby

13. Druhá námietka sťažovateľa smerovala proti napadnutému uzneseniu krajského súdu v časti, v ktorej zamietol jeho sťažnosť proti výrokom prvostupňového súdu o nahradení väzby. Krajský súd konštatoval, že výroky, ktorými okresný súd nenahradil väzbu sťažovateľa prijatím jeho písomného sľubu a ani dohľadom probačného a mediačného úradníka, sú vecne správne, hoci nedostatočne odôvodnené.

14. V súlade so zásadou dvojinstančnosti súdneho konania preto krajský súd doplnil odôvodnenie okresného súdu v tejto časti nasledujúcim spôsobom: „*Pokiaľ obvinený vo svojej žiadosti o prepustenie z väzby uvádza, že akútnosť a naliehavosť potreby jeho väzby zoslabla tým, že spoluobvinení, kľúčoví svedkovia a poškodení boli už vypočutí, k tomuto sťažnostný súd uvádza, že vykonanie uvedených dôkazov neoslabilo dôvodnosť držania obvineného v tzv. kolúznej väzbe. Vysoká intenzita správania sa obvineného pred jeho vzatím do väzby, z ktorého je podozrivý a obvinený, ktoré je možné v aktuálne vedenom trestnom stíhaní proti nemu, označiť ako kolúzne, vyvolával vysokú mieru obavy, že by po prepustení z väzby na slobodu v takomto alebo obdobnom konaní pokračoval. Vzhľadom na rozšírenie obvinenia a rozšírenie okruhu obvinených osôb, bude potrebné vykonať ďalšie výsluchy, resp. niektoré už vykonané výsluchy osôb, voči ktorým sa kolúzne správanie obvineného predpokladá, zopakovať. Potreba držať obvineného vo väzbe z dôvodov*

podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku tak pretrváva, nebola výrazne znížená a nemožno ju nahradiť niektorým z inštitútov uvedených v § 80 ods. 1 písm. b), písm. c) Trestného poriadku. Rovnako neoslabil dôvody tzv. kolúznej väzby ani to, že obvinený vyhodnocuje výpoveď obvineného Vidu ako nepravdivú, resp. ponúka svoje hodnotenie ostatných dôkazov, ktoré nepotvrdzujú podozrenie zo spáchania skutku. Dôkazná situácia nateraz nijako neoslabuje podozrenie, ktoré tu existovalo v čase vzatia obvineného do väzby. Pokiaľ ide o proporcionalitu väzby, sťažnostný súd považuje väzbu v jej doterajšej dĺžke za primeranú a to jednak k závažnosti obvinení (podozrivý zo spáchania dvoch zločinov), ako i dĺžke trestu, ktorého uloženie mu hrozí v prípade, že bude uznaný za vinného (trest odňatia slobody v na 4 až 10 rokov, resp. na 3 až 8 rokov). Oba uvedené faktory preukazujú legitímny záujem spoločnosti na trvaní väzby obvineného, tak, aby bolo možné nerušene vykonať trestné stíhanie osoby obvineného, ktorý je podozrivý zo spáchania závažnej trestnej činnosti.“ (body 20, 21 a 22 odôvodnenia napadnutého uznesenia).

15. Prvoradou úlohou ústavného súdu je ochrana ústavnosti, a nie ochrana zákonnosti, čo je prejavom doktríny, že všeobecný súd pozná právo („*iura novit curia*“). Je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležité zdôvodnený, ústavný súd nemá príčinu doň zasahovať (mutatis mutandis napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 50/04, IV. ÚS 238/05, II. ÚS 357/06). O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak ústavný súd zistí interpretáciu a aplikáciu právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a sú v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

16. Samotný fakt, že krajský súd napadnutým uznesením doplnil odôvodnenie okresného súdu týkajúce sa návrhu sťažovateľa na nahradenie jeho väzby, podľa ústavného súdu neznamena, že by samotné rozhodnutie okresného súdu bolo arbitrárne (nezákonné) a malo by byť bezpodmienečne zrušené. Ak druhostupňový súd v konaní o podanej sťažnosti identifikuje priestor na doplnenie prvostupňového rozhodnutia, je esenciálne potrebné, aby tak urobil, pretože v dvojinštančnom konaní rozhodnutia súdov oboch inšancií z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08). Inými slovami, ak druhostupňový súd doplní odôvodnenie rozhodnutia prvostupňového súdu, nejde o potvrdenie arbitrárnosti prvostupňového rozhodnutia, ale o skompletizovanie samotného súdneho prieskumu v danej veci. Pritom je potrebné zohľadniť aj charakter sťažnostného (na rozdiel od odvolacieho) konania a rovnocennosť oboch kasačných alternatív rozhodnutia sťažnostného súdu [podľa § 194 ods. 1 písm. a) aj písm. b) Trestného poriadku], ktoré sa však použijú len v prípade potreby zrušiť sťažnosťou napadnuté rozhodnutie. Na tom teda nič nemení ani argumentácia sťažovateľa o absencii výnimky podľa § 194 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, ktorá by znamenala len odstraňovanie nedostatkov konania a rozhodovania opätovným rozhodovaním súdu prvého stupňa. Ak bolo možné nahradiť toto rozhodnutie rozhodnutím sťažnostného súdu podľa § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku alebo dokonca doplniť odôvodnenie napadnutého rozhodnutia pri jeho nezmenenom výroku (k čomu v tomto prípade došlo), bolo by predlžovanie konania (najmä pri rozhodovaní o väzbe a za popísaných okolností) nielen neefektívne, ale aj procesne diskonformné. Na ústavnej udržateľnosti napadnutého uznesenia krajského súdu nič nemení ani nepresné, resp. nešikovné vyjadrenie krajského súdu (o opodstatnenosti námietky arbitrárnosti, pozn.) v bode 17 odôvodnenia

napadnutého uznesenia. Sťažovateľom vytýkaný postup krajského súdu preto v tomto prípade nedosahuje intenzitu, ktorá by indikovala porušenie základných práv sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru.

17. Napadnuté uznesenie krajského súdu je preto podľa názoru ústavného súdu ústavne akceptovateľné a udržateľné. Z napadnutého uznesenia nesporne vyplýva, že v prípade väzobného stíhania sťažovateľa sú splnené formálne dôvody väzby, ako aj jej materiálna podmienka (tieto aspekty sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti ani nespochybňoval, pozn.) a zároveň neboli ustálené dôvody na možnosť nahradenia jeho väzby písomným sľubom, resp. dohľadom mediačného a probačného úradníka.

18. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne neprípúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

19. Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že medzi napadnutým uznesením krajského súdu a obsahom základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v rámci predbežného prerokovania v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

K namietanému porušeniu čl. 6 ods. 1 dohovoru

20. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 dohovoru je z vecného hľadiska (*ratione materiae*) v trestných veciach aplikovateľný v zásade len na rozhodovanie vo veci samej (rozhodovanie o vine a treste, t. j. trestnom obvinení) a nevzťahuje sa na rozhodovanie o väzbe, pre ktoré platí špeciálna, z hľadiska procesných záruk poskytnutých osobe nachádzajúcej sa vo väzbe prísnejšia právna úprava obsiahnutá v čl. 5 dohovoru upravujúcom právo na osobnú slobodu a bezpečnosť (m. m. napr. I. ÚS 256/07, II. ÚS 15/05, III. ÚS 272/03, IV. ÚS 65/05). Tento právny názor vychádza z rešpektovania rozhodovacej praxe Európskeho súdu pre ľudské práva, v zmysle ktorej sa osobná sloboda chráni v zásade prostredníctvom čl. 5 dohovoru. Napokon sťažovateľ sa tejto špeciálnej právnej úpravy domáhal s odkazom na čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru.

21. Pretože sťažovateľom označený čl. 6 ods. 1 dohovoru sa vecne nevzťahuje na okolnosti sťažovateľovho väzobného stíhania, ústavný súd odmietol jeho ústavnú sťažnosť aj v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

K namietanému porušeniu čl. 1 ods. 1 ústavy

22. Sťažovateľom označený čl. 1 ods. 1 ústavy obsahuje všeobecný ústavný princíp, ktorý sú povinné rešpektovať všetky orgány verejnej moci pri výklade a uplatňovaní ústavy (m. m. napr. IV. ÚS 119/07, IV. ÚS 383/08, IV. ÚS 70/2011, III. ÚS 66/2012) a ktorý síce nepriznáva fyzickým osobám a právnickým osobám konkrétne základné práva alebo slobody, ale je v zásade vždy implicitnou súčasťou akejkoľvek rozhodovacej činnosti ústavného súdu, a teda aj rozhodovania o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Za týchto okolností prichádza v konaní o ústavných sťažnostiach do úvahy vyslovenie porušenia tohto ustanovenia ústavy, ktoré má charakter ústavného princípu, len v spojení s vyslovením porušenia konkrétneho základného práva. Neprichádza však do úvahy, aby ústavný súd vyhovel ústavnej sťažnosti namietajúcej porušenie tohto článku bez toho, aby vyslovil porušenie konkrétneho základného práva.

23. Vzhľadom na to, že ústavný súd v už uvedených stasiach nevyslovil porušenie žiadneho konkrétneho základného práva sťažovateľa, v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (napr. II. ÚS 5/2016) pri predbežnom prerokovaní odmietol aj túto časť ústavnej sťažnosti sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

24. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu rozhodovať o návrhu sťažovateľa, ako ho špecifikoval v petite svojej ústavnej sťažnosti (zrušenie napadnutého uznesenia krajského súdu).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. apríla 2021

Libor Duľa
predseda senátu